

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **N. D. H.**, narozeného dne ..., vietnamského státního příslušníka, bytem naposledy v P. 4, N. D. 692/18, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2.7.2010, č.j. MV-42556/VS-2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2.7.2010, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ministerstva ze dne 19.3.2010, č.j. OAM-3326-14/MC-2010. Tímto rozhodnutím bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění platném a účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen zákon o pobytu cizinců).

Žalobce v podané žalobě namítl, že právní následky vydaného rozhodnutí pro něho znamenají nenahraditelnou újmu na základních právech podle Listiny základních práv a svobod. Žalobce je otcem nezletilého syna N. N. H., narozeného dne ..., s nímž a s jehož matkou T. T. T. H. žije a vede společnou domácnost na území České republiky. Všichni společně plánují dlouhodobě žít na území ČR. Žalobce namítl, že správní úřady se intenzitou zásahu negativního rozhodnutí do základního práva na ochranu rodiny a rodičovství vůbec nezabývaly, rozhodnutí správních úřadů je v rozporu se zásadou proporcionality, když důsledky takového rozhodnutí jsou pro rodinu žalobce příliš tvrdé a postihují nezletilého syna žalobce. Podle názoru žalobce nelze rodinu pojímat jen ve

pokračování

smyslu manželského soužití, ale také jako vztah rodičů k dětem a z tohoto pohledu je nutno nahlížet i na situaci žalobce. Žalobce se o svého nezletilého syna řádně stará a žije s jeho matkou ve společné domácnosti. Napadené rozhodnutí fakticky žalobce vylučuje z možnosti vychovávat svého nezletilého syna a podílet se tak na svém základním právu. Správní úřady nevzaly podle názoru žalobce při rozhodování o jeho právech v potaz ani skutečnost, že na území České republiky žije již pět let a s úmyslem žít zde i nadále. Za uvedenou dobu si žalobce vytvořil základy pro svůj domov. Rozhodnutí zasahuje nepřiměřeně do základního práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života podle článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, aniž by to bylo nezbytné. Výkladem pojmu „nezbytnosti“ a „přiměřenosti“ zásahu do základních práv a svobod se zabývá judikatura Ústavního soudu ČR i Nejvyššího správního soudu, přičemž pojem „nezbytnosti“ předpokládá, že zasahování odpovídá naléhavé sociální potřebě a zejména že je přiměřené sledovanému legitimnímu cíli. Žalobce má za to, že správní orgány mechanicky aplikovaly právní normu, nevzaly v potaz nepřiměřenost takového rozhodnutí pro budoucí pobyt žalobce, který se fakticky stává vyloučeným z možnosti pobývat dlouhodobě na území České republiky, přestože na území České republiky žije jeho současná družka a jeho syn.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 10.9.2010 vyplývá, že žalovaný správní úřad trvá na správnosti vydaného rozhodnutí. Ve smyslu ustanovení § 87l odst.1 písm.b) zákona o pobytu cizinců v platném a účinném znění ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže se cizinec dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Z obsahu spisových materiálů žalovaného správního úřadu jednoznačně vyplývá, že předchozí uzavřený sňatek žalobce s K. B. byl účelový s cílem získat povolení k trvalému pobytu, společná domácnost rozvedených manželů nikdy nevznikla, žalobce s bývalou manželkou nikdy nežil. S bývalou manželkou nebyl žalobce schopen ani se dorozumět, nikdy spolu intimně nežili, bývalou manželku žalobce viděl naposledy v den svatby, neví kde bydlí ani kde se zdržuje. Žalobce je postižen ztrátou garance silnějšího práva pobytu na území České republiky, nikoliv však ztrátou možnosti pobytu na území České republiky. V případě zájmu realizovat soukromý život na území České republiky se žalobce může pokusit využít standardních institutů, které za tímto účelem poskytuje zákon o pobytu cizinců.

K ústnímu jednání u Městského soudu v Praze dne 21.6.2012 se ani žalobce, ani zástupce žalovaného správního úřadu nedostavil.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobci bylo vydáno povolení k trvalému pobytu dne 21.11.2005 na základě uzavření manželství s K. B., občankou České republiky. V průběhu řízení o vydání povolení k trvalému pobytu pro syna žalobce tento uvedl, že svojí manželku viděl naposledy v den svatby v srpnu 2005. Dalším šetřením a doklady doloženými účastníkem řízení bylo zjištěno, že cizinec s K. B. uzavřeli sňatek dne 4.8.2005, dne 7.11. 2005 paní B. podala žádost o rozvod manželství u Okresního soudu v České Lípě. Manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 9.5.2006, přičemž z rozsudku téhož soudu č.j. 9C 360/2005 - 22 se podává, že z důvodu neznámého pobytu cizince mu byl ustanoven opatrovník. Společná domácnost rozvedených manželů nevznikla a jednalo se o ryze formální svazek.

Na základě výše uvedeného Ministerstvo vnitra oznámením ze dne 2.2.2010 zahájilo vůči žalobci z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87l odst.1 písm.b) zákona o pobytu cizinců na základě obdrženého podnětu, kterým je záznam o provedení pobytové kontroly v místě pobytu cizince.

pokračování

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 19.3.2010, č.j.: OAM-3326-14/MC-2010, bylo žalobci povolení k trvalému pobytu s odkazem na uvedené právní ustanovení zrušeno.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 19.3.2010 včasný rozklad, o němž rozhodl ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2.7.2010. Ministr vnitra rozklad zamítl s odůvodněním, že cizinec nikdy s bývalou manželkou nežil, manželka tři měsíce po svatbě požádala o rozvod a v té době již nevěděla, kde žalobce bydlí. V rozsudku je uvedeno, že mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou nikdy nevznikla společná domácnost a tvrzení cizince, že se v průběhu řízení o rozvodu nemohl hájit, nelze považovat než za účelové, neboť již tři měsíce po svatbě bydlel na neznámém místě a musel být zastoupen v řízení u soudu opatrovníkem. Ministr vnitra dospěl v odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že o účelovosti jednání žalobce svědčí i skutečnost, že se vůbec nezajímal o svou bývalou manželku a to, že je rozvedený, zjistil až v roce 2009 poté, co s ním bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Při pobytové kontrole dne 11.11.2009 příslušníkům cizinecké policie žalobce uvedl, že má dítě s vietnamskou občankou, ale nemohl s ní uzavřít manželství, neboť je ženatý s Češkou K. B. Ministr vnitra dovodil, že v daném případě byl sňatek žalobce uzavřen účelově a jeho důvodem bylo získání povolení k trvalému pobytu pro cizince.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“). Věc soud posoudil takto:

Podle ustanovení § 871 odstavec 1 písmeno b/ zákona o pobytu ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Žalobce v podané žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu se základním právem na ochranu rodiny a rodičovství. Namítal, že je proti němu vedeno trestní řízení, v němž byl propuštěn z vazby na svobodu a jednou z podmínek pobytu na svobodě je jeho pobyt na území České republiky po dobu trvání trestního řízení. Dále uvedl, že v případě, kdy by musel Českou republiku opustit, došlo by k omezení až vyloučení jeho práva na výchovu nezletilého syna, od něhož by byl odloučen.

K uvedeným námitkám považuje Městský soud v Praze za potřebné především zdůraznit, že z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Dospěly-li správní úřady k závěru, že se cizinec dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství, pak je zřejmé, že závěr o splnění zákonných podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce je odůvodněn, neboť povinnosti cizinci nestanoví právní předpisy obecně (a zákon o pobytu cizinců na území státu zvláště) a samoúčelně.

Žalobce dále v podané žalobě namítal, že se správní orgány intenzitou zásahu negativního rozhodnutí do základního práva na ochranu rodiny a rodičovství nezabývaly, což působí rozpor se zásadou proporcionality, kdy důsledky takového rozhodnutí jsou pro rodinu žalobce příliš tvrdé a potilují především nezletilého syna žalobce.

pokračování

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 As 78/2006 - 64, dostupné na www.nssoud.cz, nelze shledat, že by postup žalovaného správního úřadu zasáhl žalobce do práva na respektování soukromého a rodinného života, či do práva realizace manželství, neboť z těchto práv nevyplyvá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku A. A. C. proti Spojenému království ze dne 28.5.1985 (sp.zn. 9214/80). Takové právo nelze tím spíše dovodit za situace, kdy správní úřad přihlíží v rámci správního řízení k osobním okolnostem dané osoby a k veřejnému zájmu, jak to Evropský soud pro lidská práva požadoval při určení rozsahu povinnosti státu umožnit na svém území pobyt cizince pro jeho příbuzenské vazby s osobou, která již na tomto území pobývá.

Správní úřad se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Jak již bylo výše uvedeno, žalobci bylo vydáno povolení k trvalému pobytu dne 21.11.2005 na základě uzavření manželství s K. B., občankou České republiky. V průběhu řízení o vydání povolení k trvalému pobytu pro syna žalobce tento uvedl, že svojí manželku viděl naposledy v den svatby v srpnu 2005. Dalším šetřením a doklady, doloženými účastníkem řízení, bylo zjištěno, že cizinec s K. B. uzavřeli sňatek dne 4.8.2005, dne 7.11. 2005 paní B. podala žádost o rozvod manželství u Okresního soudu v České Lípě. Manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 9.5.2006, přičemž z rozsudku téhož soudu č.j. 9C 360/2005 - 22 se podává, že z důvodu neznámého pobytu cizince mu byl ustanoven opatrovník. Společná domácnost rozvedených manželů nevznikla a jednalo se o ryze formální svazek. O účelovosti jednání žalobce svědčí i skutečnost, že se vůbec nezajímal o svou bývalou manželku a to, že je rozvedený, zjistil až v roce 2009 poté, co s ním bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Při pobytové kontrole dne 11.11.2009 žalobce příslušníkům cizinecké policie uvedl, že má dítě s vietnamskou občankou, ale nemohl s ní uzavřít manželství, neboť je ženatý s Českou K. B. Ministr vnitra na základě výše uvedeného správně a důvodně dovedl, že v daném případě byl sňatek žalobce uzavřen účelově a jeho důvodem bylo získání povolení k trvalému pobytu pro cizince.

Pokud jde o žalobcem namítané porušení zásady proporcionality, tj. přiměřenosti zásahu napadeným rozhodnutím do základních práv žalobce, dospěl městský soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu se závěry, k nimž dospěl Ústavní soud v odůvodnění rozsudku sp.zn. III ÚS 35/01. V tomto rozhodnutí Ústavní soud dovedl, že článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Soukromí je ona sféra života člověka, do které nesmí nikdo bez jeho souhlasu nebo bez výslovného dovolení zákona zasahovat ani o ní požadovat či získávat informace a o které subjekt soukromí není povinen nikomu podávat informace, pokud mu to zákon neukládá.

Městský soud v Praze při úvaze o důvodnosti uplatněných žalobních námitek dospěl k závěru, že při zvážení přiměřenosti a posouzení závažnosti obou zájmů, dotčených vydáním napadeného rozhodnutí, nelze dovodit porušení zákona při vydání rozhodnutí o rozkladu, jak žalobce namítá. Na straně žalobce je takovým zájmem nepochybně zájem na setrvání na území České republiky i za situace, kdy lze mít nepochybně za prokázáno, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území České republiky v důsledku obcházení zákona a že je na území České republiky trestně stíhán. Zároveň soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce žije na území České republiky ve společné domácnosti s cizinkou, která má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt a s nezletilým synem, přičemž všichni plánují do budoucna společný život právě

pokračování

na území České republiky. Naproti tomu zájmem státu je, aby jedno z nejvyšších pobytových povolení – povolení k trvalému pobytu – náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim český právní řád ukládá a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob či státu samotného. Soud se ztotožnil s názorem, že zjištěné skutkové okolnosti posuzované věci nebrání vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky, neboť ani toto rozhodnutí nevylučuje žalobce z realizace jeho v žalobě zmíněných práv. Žalobce má možnost realizovat tato práva na území státu za splnění podmínek, které zákon o pobytu cizinců upravuje pro případné další, nižší formy pobytového povolení. Nelze připustit, aby si cizinec, který se dopustil obcházení zákona při získání povolení k trvalému pobytu, svůj další pobyt ve stejném režimu „vynucoval“ poukazem na zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života za situace, kdy sám právní úpravu danou právním řádem nerespektoval a uskutečnil svůj úmysl ji obejít s cílem získání pobytového povolení. V takovém případě se nejedná o mechanické uplatňování právní normy, jak žalobce nesprávně dovozuje v podané žalobě, neboť opačný výklad ustanovení § 871 zákona o pobytu cizinců by vedl fakticky ke zcela absurdnímu závěru, podle něhož by další chování žalobce na území státu znemožňovalo aplikaci tohoto ustanovení.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21.června 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu